

Anonymizovaná verze

Překlad

C-236/24 – 1

Věc C-236/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

29. března 2024

Předkládající soud:

Raad van State (Státní rada, Belgie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

26. března 2024

Navrhovatelky v řízení o kasačním opravném prostředku:

Provincie Oost-Vlaanderen

Sogent

Odpůrci v řízení o kasačním opravném prostředku:

KG

WA

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

(STÁTNÍ RADA, oddělení správních sporů, BELGIE)

VII. SENÁT

ROZSUDEK

[omissis] ze dne 26. března 2024

ve věcech I. [omissis]

II. [omissis]

Ve věci: **I.**

de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN (PROVINCIE VÝCHODNÍ FLANDRY, BELGIE), [omissis]

II.

SOGENT

[omissis]

proti

I. + II.

1. KG

2. WA

[omissis]

Předmět kasačních opravných prostředků

- 1 Kasační opravné prostředky, které byly podány ve dnech 14. a 15. listopadu 2022, směřují ke zrušení rozsudku [omissis] Raad voor Vergunningsbetwistingen (Rada pro spory související s povoleními, Belgie) ze dne 6. října 2022 vydaného ve věci [omissis].

II. Průběh řízení

- 2 Kasační opravné prostředky byly prohlášeny za přípustné [omissis].

[omissis] [informace týkající se řízení].

[omissis] ústní jednání [omissis] se konalo dne 22. února 2024.

[omissis] [informace týkající se řízení]

III. Spojení věcí

- 3 Oba kasační opravné prostředky směřují proti témuž rozsudku Raad voor Vergunningsbetwistingen (Rada pro spory související s povoleními). Je [proto] vhodné obě věci spojit ke společnému řízení.

IV. Skutkový stav

- 4 1. Navrhovatelka v řízení o kasačním opravném prostředku (dále rovněž jen „navrhovatelka“) podaném ve věci uvedené v bodě II. je samostatný městský podnik ve smyslu článku 231 decret van 22 december 2017 „over het lokaal

2

bestuur“ (nařízení ze dne 22. prosince 2017 o místní samosprávě), založený městem Gent. Navrhovatelka předložila radě města Gent žádost o udělení enviromentálního povolení na přestavbu prádelny a k této žádosti připojila záznam o ověření nutnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí (dále jen „EIA“).

2. Místní orgán pro životní prostředí žádost dne 1. září 2020 prohlásil za přípustnou a úplnou. Rozhodl, že nelze očekávat žádné významné vlivy na životní prostředí, jak vyplývá i ze záznamu o ověření nutnosti provést EIA záměru, a že není nutné vyhotovit dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí (dále jen „dokumentace EIA“). Dne 10. prosince 2020 rada [města Gent] vydala povolení.

3. Odpůrci v řízení o kasačním opravném prostředku (dále jen „odpůrci“) podali proti environmentálnímu povolení odvolání. Navrhovatelka v řízení o kasačním opravném prostředku podaném ve věci uvedené v bodě I. tento návrh dne 3. června 2021 zamítla jako neopodstatněný a povolení potvrdila.

4. Napadeným rozsudkem bylo vyhověno žalobě na neplatnost, kterou odpůrci podali proti rozhodnutí ze dne 3. června 2021, rozhodnutí bylo prohlášeno za neplatné a žádost o enviromentální povolení byla zamítnuta.

V. Analýza první části jediného důvodu obou kasačních opravných prostředků

Vylíčení této první části důvodu kasačního opravného prostředku

- 5 Obě navrhovatelky uvádějí totožný důvod kasačního opravného prostředku, kterým namítají porušení článků 4 a 9a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“), jakož i článku 15/1 a článků 9 a 20 decreet van 25 april 2014 „betreffende de omgevingsvergunning“ (nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení).

Tento důvod kasačního opravného prostředku směřuje proti závěru, že žádost o enviromentální povolení neměla být předložena radě [města Gent], protože k posouzení této žádosti je podle čl. 15/1 odst. 1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení v prvním stupni správního řízení příslušný Stálý výbor provinční rady, který je obsažen v napadeném rozsudku. Tento závěr je založen na následujícím odůvodnění uvedeném v napadeném rozsudku:

„Žalobci dostatečně prokázali, že podmínku stanovenou v čl. 15/1 odst. 1 [nařízení ze dne 25. dubna 2014 o environmentálním povolení (dále jen „OVD“)], že je pro záměr třeba vypracovat dokumentaci EIA, a na základě výkladu tohoto ustanovení, který je v souladu s článkem 9a směrnice EIA, nebyla získána výjimka vedoucí ke zproštění povinnosti tuto dokumentaci vypracovat, je třeba chápat v tom smyslu, že platí, i pokud pro daný záměr nejprve musí být vyhotoven záznam o ověření nutnosti provést EIA a není tedy zřejmé, že je pro něj zjevně třeba vypracovat dokumentaci EIA. Napadené rozhodnutí se s touto otázkou v rozporu s právem

nevypořádává ani navzdory argumentaci, kterou žalobci v tomto ohledu uvedli v odvolání.

Cílem směrnice EIA je, aby záměry, které mohou mít v důsledku své povahy, rozsahu nebo umístění významný vliv na životní prostředí, před vydáním povolení musely získat povolení a posouzení z hlediska jejich vlivů na životní prostředí (článek 2 směrnice EIA, jakož i rozsudky Soudního dvora ze dne 19. září 2000, *Linster*, C-287/98; ze dne 4. května 2006, *Barker*, C-290/03; a ze dne 24. března 2001, *Komise v. Belgie*, C-435/09). V bodě 2 odůvodnění této směrnice je tento cíl odůvodněn konstatováním, že ‚politika Unie v oblasti životního prostředí [je] založena na zásadách obezřetnosti a prevence a na zásadách, že škody na životním prostředí mají být přednostně napravovány přímo u zdroje a že za vzniklé škody by měl platit znečišťovatel [(článek 191 SFEU)]‘, v důsledku čehož ‚by se [měly] vzít co nejdříve v úvahu vlivy všech technických plánovacích a rozhodovacích procesů na životní prostředí‘. Dotyčné záměry jsou vymezeny v článku 4 směrnice EIA, který rozlišuje mezi záměry, které vždy podléhají posouzení v souladu s články 5 až 10 směrnice (záměry uvedené v příloze I směrnice) a záměry, u kterých členské státy na základě přezkoumání každého jednotlivého případu nebo prahových hodnot nebo kritérií, které stanovily, či rovněž za použití obou uvedených postupů rozhodnou, zda záměr podléhá tomuto posouzení (záměry uvedené v příloze II směrnice). Směrnice EIA tedy stanoví nejen povinnost vypracovat dokumentaci EIA a, pokud je zřejmé, že je nutné provést EIA, i posouzení v souladu s články 5 až 10, ale i povinnost ověřit na základě přezkoumání každého jednotlivého případu nebo prahových hodnot nebo kritérií, zda daný záměr může mít významný vliv na životní prostředí a zda je proto třeba provést EIA (čl. 4 odst. 2 až článek 6 směrnice EIA).

Článek 9a směrnice EIA v této souvislosti za účelem zajištění *effet utile* této směrnice stanoví obecnou zásadu zamezení střetu zájmů, podle které musí členské státy zajistit, aby příslušný orgán či orgány plnily ‚povinnosti vyplývající z této směrnice‘ objektivně a nedostaly se do situace, při níž by mohlo dojít ke střetu zájmů, přičemž v případě, že příslušný orgán je současně oznamovatelem, alespoň rozdělí pravomoci v rámci své správy tak, aby zajistily, že ‚u orgánů vykonávajících povinnosti podle této směrnice‘ jsou funkce, ‚u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů‘, náležitě odděleny. Z výkladu tohoto článku vyplývá, že jeho cílem je zaručit objektivitu příslušného orgánu (příslušných orgánů), jakož i zamezit střetu zájmů při plnění ‚všech povinností‘, které vyplývají ze směrnice EIA, a tedy v zásadě i povinností souvisejících s provedením ověření, v jehož rámci se zkoumá, zda záměr může mít významný vliv na životní prostředí a zda je pro něj třeba provést posouzení vlivů na životní prostředí. Obecný cíl článku 9a směrnice EIA je potvrzen bodem 25 odůvodnění směrnice 2014/52/EU, kterou byl tento článek vložen do směrnice EIA, ve kterém je uvedeno: ‚Je nezbytné zajistit objektivitu příslušných orgánů‘ a ‚[s]třetu zájmů by šlo předejít mimo jiné funkčním oddělením příslušného orgánu od

oznamovatele', přičemž '[v] případě, že příslušný orgán je současně oznamovatelem, by členské státy měly alespoň rozdělit pravomoci v rámci své správy tak, aby zajistily, že u orgánů vykonávajících povinnosti podle směrnice 2011/92/EU budou funkce, u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů, náležitě odděleny.' V tomto ustanovení jsou opět zmíněny 'povinnosti' vyplývající ze směrnice EIA, aniž by bylo rozlišováno mezi záměry, které EIA podléhají vždy, a záměry, v jejichž případě mohou členské státy na základě přezkoumání každého jednotlivého případu nebo stanovených prahových hodnot či kritérií rozhodnout, zda je třeba provést EIA. Skutečnost, že článek 9a směrnice EIA byl vložen mezi její články 5 až 10, které upravují EIA, není tomuto obecnému cíli na překážku. V této souvislosti lze mimoto odkázat na bod 41 odůvodnění směrnice 2014/52/EU, podle kterého 'cile této směrnice' spočívají v 'zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a lidského zdraví zavedením minimálních požadavků na posuzování vlivů záměrů na životní prostředí'.

Směrnice EIA byla ve Flandrech provedena prostřednictvím (hlavy IV) decret van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (nařízení ze dne 5. dubna 1995, kterým se stanoví obecná ustanovení týkající se politiky v oblasti životního prostředí, dále jen „DABM“). V tomto nařízení se (v kapitole III) uvádí, že 'zamýšlené záměry musí být v případech uvedených v této kapitole před tím, než může být vydáno povolení pro činnost podléhající povolení, která je předmětem záměru, podrobeny posouzení vlivů na životní prostředí' (článek 4.3.1 DABM), přičemž pojem 'posouzení vlivů na životní prostředí' je definován jako 'proces, který popřípadě vede k vypracování a schválení dokumentace EIA týkající se plánovaného opatření, jakož i případně k jejímu využití jako pomůcky v rámci procesu rozhodování o tomto opatření' (čl. 4.1.1 odst. 1 první pododstavec DABM). Vlámská vláda v této souvislosti na základě kritérií obsažených v příloze II DABM vymezuje různé kategorie záměrů, a to 'kategorie záměrů, pro které musí být vypracována dokumentace EIA podle této kapitoly', 'kategorie záměrů neuvedené v odstavci 1, pro které musí být v souladu s touto kapitolou vypracována dokumentace EIA, nebo odůvodněná žádost o udělení výjimky vedoucí ke zproštění povinnosti vypracovat ji', jakož i 'kategorie záměrů neuvedené v odstavcích 1 a 2, pro které musí být v souladu s touto kapitolou vypracována dokumentace EIA, nebo záznam o ověření nutnosti provést EIA' (čl. 4.3.2 odst. 1, 2 a 2a DABM). V této souvislosti je vyžadováno, aby 'v případech uvedených v čl. 4.3.2 odst. 2a, ve kterých byl vypracován záznam o ověření nutnosti provést EIA, orgán, který rozhoduje o přípustnosti a úplnosti žádosti o povolení, rozhodl o tom, zda musí být vypracována dokumentace EIA [...], [a to] k datu a v rámci vydání rozhodnutí o přípustnosti a úplnosti žádosti o povolení', přičemž 'původce [...]' v případech uvedených v čl. 4.3.2 odst. 2 [může] u daného orgánu podat odůvodněnou žádost o udělení výjimky vedoucí ke zproštění povinnosti vypracovat dokumentaci' (čl. 4.3.3 odst. 2 a 3 DABM).

Záznam o ověření nutnosti provést EIA je dokument (obsahující odůvodnění), ve kterém je uvedeno, zda zamýšlený záměr může mít významný vliv na člověka a životní prostředí [čl. 1 odst. 5 project-MER-besluit [vyhláška vlámské vlády, kterou se stanoví kategorie záměrů, které je třeba podrobit EIA)]. Tento dokument musí příslušnému správnímu orgánu umožnit, aby na základě kritérií stanovených v příloze II DABM se znalostí věci posoudil, do jaké míry by vyhovění žádosti mohlo mít za následek významný vliv na člověka a životní prostředí a zda o tom má být vypracována dokumentace EIA. Příslušný správní orgán je při vydávání rozhodnutí o ověření nutnosti provést EIA povinen žádost konkrétně posoudit na základě kritérií obsažených v příloze II DABM, přičemž z tohoto rozhodnutí musí dostatečnou měrou vyplývat odůvodnění závěru, že záměr (ne)může mít významný vliv na životní prostředí a že (ne)musí být vypracována dokumentace vlivů záměru na životní prostředí [čl. 66 odst. 2 besluit van de Vlaamse regering van 27 november 2015 tot uitvoering van het OVD (vyhláška vlámské vlády ze dne 27. listopadu 2015, kterou se provádí OVD)]. Z uvedeného vyplývá, že ověření případných významných vlivů záměrů na životní prostředí představuje základ pro určení, zda musí být vypracována dokumentace EIA, a je tudíž součástí procesu, „který popřípadě vede k vypracování a schválení dokumentace EIA“. Pokud by tedy proces tohoto ověření jakožto účel nebo součást „EIA“ byl dotčen střetem zájmů, protože příslušný orgán je i oznamovatelem záměru, může mít tato skutečnost dopad na konečné posouzení otázky, zda je třeba provést EIA. S ohledem na tyto úvahy nelze použití ustanovení o zamezení střetu zájmů obsažené v článku 9a směrnice EIA omezit na záměry, které podle článku 4 této směrnice musí – s výhradou udělení výjimky – EIA podléhat „přímo“ (čl. 4.3.2 odst. 1 a 2 DABM), neboť oblast jeho působnosti se vztahuje i na záměry, u kterých je vyžadováno ověření nutnosti provést EIA (čl. 4.3.2. odst. 2a DABM). Pokud jde o tyto záměry, u kterých je vyžadováno ověření nutnosti provést EIA, v době podání žádosti o jejich povolení nelze se stoprocentní s jistotou říci, že není třeba vypracovat dokumentaci EIA, protože nejprve je ještě třeba podrobně prozkoumat a posoudit záznam o ověření nutnosti provést EIA. I pokud jde o tuto povinnost, která rovněž vyplývá ze směrnice EIA, musí být možné, aby ji plnil orgán, který ji „[může plnit] objektivně a nedosta[ne] se do situace, při níž by mohlo dojít ke střetu zájmů“. Při výkladu čl. 15/1 odst. 1 OVD, který je v souladu s článkem 9a směrnice EIA, tedy záměry, u kterých je vyžadováno ověření nutnosti provést EIA, rovněž spadají do působnosti posledně uvedeného ustanovení a musí být v případě, že původcem a předkladatelem záměru je rada města, v zásadě předloženy Stálému výboru provinční rady jakožto správnímu orgánu prvního stupně a ten je musí posoudit. Skutečnost, že tento postup je v rozporu s legislativními podklady k článku 15/1 OVD, tomu nebrání, protože úvahy diskutované v rámci přípravných prací na nařízení, kterým má být provedena směrnice, nemají přednost před ustanoveními této směrnice, která jsou členské státy povinny dodržovat.

K jinému výsledku nemůže s ohledem na ustanovení o zamezení střetu zájmů obsaženému v článku 9a směrnice EIA vést ani závěr, že u záměrů, u kterých je vyžadováno ověření nutnosti provést EIA, je na místním orgánu pro životní prostředí, aby přezkoumal záznam o ověření nutnosti provést EIA a na jeho základě rozhodl o tom, zda pro záměr musí být vypracována dokumentace EIA, „pokud žádost podává samotný příslušný orgán“ (čl. 20 odst. 2 OVD). V rámci organizace prvostupňového správního řízení o vydání povolení tak není zajištěno, že „u orgánů vykonávajících povinnosti podle [směrnice EIA] jsou funkce, u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů, náležitě odděleny“, v důsledku čehož není zajištěno, aby příslušné orgány plnily povinnosti vyplývající z této směrnice objektivně a nedostaly se do situace, při níž by mohlo dojít ke střetu zájmů, jak vyžaduje článek 9a směrnice EIA. Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora (rozsudek ve věci C-474/10), „náležité oddělení“ vyžaduje skutečnou autonomii, kterou je třeba chápat v tom smyslu, že orgánu pověřenému úkoly vyplývajícími ze směrnice EIA „jsou poskytnuty vlastní administrativní a [personální] prostředky, a je tak schopen plnit úkoly[, které mu jsou svěřen[y]“, a zvláště poskytovat objektivním způsobem své stanovisko k plánu či programu zamýšlenému orgánem, se kterým je spojen“, a zvláště poskytovat „objektivním způsobem“ své stanovisko k [záměru] „zamýšlenému orgánem, se kterým je spojen“. Ačkoli místní orgán pro životní prostředí své úkoly na základě OVD „vykonává nezávisle a objektivním způsobem“ (čl. 9 odst. 2 OVD), nezdá se, že by tento orgán měl v případě, že posuzuje záznam obce o ověření nutnosti provést EIA a na jeho základě rozhoduje o tom, zda musí být vypracována dokumentace vlivů záměru na životní prostředí, dostatečnou „skutečnou autonomii“, jakož i vlastní administrativní a personální prostředky. Místní orgán pro životní prostředí je totiž jmenován usnesením obecního zastupitelstva dané obce z řad jejích vlastních zaměstnanců nebo zaměstnanců sdružení obcí vytvořeného za účelem spolupráce mezi obcemi (čl. 9 odst. 2 OVD), přičemž jeho úkoly dokonce může dočasně, a to po dobu nejdéle dvanácti měsíců, vykonávat tajemník obce, pokud nelze orgán pro životní prostředí zajistit v rámci obce nebo sdružení obcí vytvořeného za účelem spolupráce mezi obcemi (čl. 9 odst. 3 OVD). Posuzováno z tohoto úhlu pohledu, je logické, že tento orgán nemůže o tom, zda záměr, o jehož schválení (*de facto*) požádala daná obec, vyžaduje provedení EIA, či nikoli, rozhodnout „objektivně“, a to tím spíše, že tento orgán je povinen svou funkci v souladu s „deontologickými právy a povinnostmi“ jakožto zaměstnanec ve služebním poměru vykonávat „loajálně a náležitě“ a zasazovat se přitom o naplnění úkolů a cílů obce (článek 188 nařízení ze dne 22. prosince 2017 o místní samosprávě). Bez ohledu na tyto úvahy rada města Gentu ve svém rozhodnutí o povolení vydaném dne 10. prosince 2020 v prvním stupni správního řízení mimoto tím, že se ztotožnila se stanoviskem orgánu pro životní prostředí ze dne 4. prosince 2020 týkajícím se záznamu o ověření nutnosti provést EIA, ve skutečnosti (opětovně) rozhodla o tom, zda sama musí vypracovat dokumentaci EIA.

[...]

S ohledem na výše uvedené žalobci dostatečně prokázali, že k posouzení dotčené žádosti byl podle čl. 15/1 odst. 1 OVD v prvním stupni správního řízení příslušný Stálý výbor provinční rady, protože žádost se týká obecního záměru, jehož původcem a (faktickým spolu)předkladatelem je rada města Gentu, a nejví se jako zjevné, že pro daný není nutné vypracovat dokumentaci EIA.“

- 6 V rámci první části důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky namítají, že článek 15/1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení stanoví, že rada obce nemůže rozhodnout o své vlastní žádosti, pokud „pro záměr [...] musí být vypracována dokumentace EIA a nebyla získána výjimka vedoucí ke zproštění povinnosti vypracovat ji“. Z tohoto ustanovení podle nich jednoznačně vyplývá, že Stálý výbor provinční rady může být příslušný pouze tehdy, pokud pro dotčený záměr musí být vypracována dokumentace EIA, a že tedy tento výbor nemůže být příslušný, pokud je u daného záměru vyžadováno pouze ověření nutnosti provést EIA. Tento závěr potvrzují i parlamentní práce týkající se tohoto ustanovení.

V důsledku konstatování, že záměry, u kterých je vyžadováno ověření nutnosti provést EIA, spadají do oblasti působnosti článku 9a směrnice EIA, a z něj vyvozeného závěru, že článek 15/1 nařízení ze dne 25. dubna [2014] o enviromentálním povolení je třeba chápat v tomto smyslu, napadený rozsudek obsahuje výklad tohoto ustanovení, který je *contra legem*.

Napadený rozsudek je tudíž v rozporu s článkem 15/1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení.

- 7 Navrhovatelky navrhy, aby byla Soudnímu dvoru položena alespoň jedna předběžná otázka týkající se výkladu a dosahu článku 9a směrnice EIA.

Analýza

- 8 Článek 15/1 odst. 1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení stanoví:

„K posouzení žádosti o povolení záměru nebo jeho změny, k němuž by podle článku 15 byla příslušná rada obce, a k rozhodnutí o ní je však příslušný Stálý výbor provinční rady, pokud jsou splněny obě následující podmínky:

(1)°pro záměr musí být vypracována dokumentace EIA a nebyla získána výjimka vedoucí ke zproštění povinnosti vypracovat ji;

(2)°původcem a předkladatelem záměru je rada obce.“

Toto ustanovení bylo přijato za účelem provedení takzvaného pravidla o zamezení střetu zájmů stanoveného v článku 9a směrnice EIA. Tento článek zní následovně:

„Členské státy zajistí, aby příslušný orgán či orgány plnily povinnosti vyplývající z této směrnice objektivně a nedostaly se do situace, při níž by mohlo dojít ke střetu zájmů. V případě, že příslušný orgán je současně oznamovatelem, členské státy alespoň rozdělí pravomoci v rámci své správy tak, aby zajistily, že u orgánů vykonávajících povinnosti podle této směrnice jsou funkce, u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů, náležitě odděleny.“

- 9 Z výše uvedeného čl. 15/1 odst. 1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení vyplývá, že Stálý výbor provinční rady žádost o povolení, kterou podala rada obce, místo této rady posuzuje pouze tehdy, pokud je již v době podání žádosti zřejmé, že záměr podléhá povinnosti vypracovat dokumentaci EIA.

Pokud záměr podle právních předpisů podléhá pouze povinnosti vypracovat záznam o ověření nutnosti provést EIA, není povinnost vypracovat dokumentaci vlivů záměru na životní prostředí v době podání žádosti zřejmá. Je to [právě] orgán, který rozhoduje o přípustnosti a úplnosti žádosti o povolení, kdo může rozhodnout, že záměr podléhá povinnosti vypracovat dokumentaci EIA (čl. 4.3.3 odst. 2 nařízení ze dne 5. dubna 1995, kterým se stanoví obecná ustanovení týkající se politiky v oblasti životního prostředí).

Žádost rady obce o povolení záměru, ohledně něhož musí být vypracován pouze záznam o ověření nutnosti provést EIA, tedy musí být předložena této radě, přičemž místní orgán pro životní prostředí následně rozhodne o tom, zda je třeba vypracovat dokumentaci EIA. Rozhodnutí místního orgánu pro životní prostředí, že musí být vypracována dokumentace EIA, má *ex lege* za následek neúplnost žádosti a přerušení řízení o vydání povolení [čl. 21 odst. 2 (nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení)]. Pokud má místní orgán pro životní prostředí za to, že není třeba vypracovat dokumentaci EIA, rozhodne o žádosti o povolení v prvním stupni správního řízení rada obce.

Parlamentní práce týkající se článku 15/1 dekretu ze dne 25. dubna 2014 o environmentálním povolení potvrzují vůli zákonodárce „nepoužít ustanovení o zamezení střetu zájmů uvedené v článku 9a [směrnice EIA] na řízení o povolení záměrů podléhajících ověření nutnosti provést EIA“. [omissis]

Napadený rozsudek, ve kterém je konstatováno, že žádost o povolení záměru, jehož původcem je rada obce a pro který je vyžadováno pouze vypracování záznamu o ověření nutnosti vypracovat EIA, musí být předložena nikoli této radě, nýbrž Stálému výboru provinční rady, je tedy v rozporu s čl. 15/1 odst. 1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení.

- 10 Tomuto závěru není na překážku ani případná okolnost, že místnímu orgánu pro životní prostředí by v rozhodnutí o tom, zda musí být pro obecní záměry, u kterých musí být vyhotoven pouze záznam o ověření nutnosti provést EIA,

vypracována dokumentace EIA, mohl bránit článek 9a směrnice. Pokud by se mělo za to, že tomu tak je, nebyl by právě uvedený článek 9a směrnice EIA ve Vlámském regionu proveden dostatečně, a to s ohledem na neexistenci pravidla, které by zajistilo náležité oddělení funkcí, u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů ve smyslu tohoto ustanovení.

Výše uvedený článek 15/1 nařízení ze dne 25. dubna 2014 o enviromentálním povolení nelze ani pod zástěrkou výkladu, který je v souladu se směrnicí, vykládat v rozporu s jeho jasným zněním a účelem. Toto ustanovení nelze chápat ani v tom smyslu, že náležité oddělení situací, kdy nastal střet zájmů, které stanoví pro případ, že musí být vypracována dokumentace EIA, je třeba vztáhnout i na případ, kdy musí být vyhotoven pouze záznam o ověření nutnosti vypracovat dokumentaci EIA.

S ohledem na přímý účinek výše uvedeného článku 9a směrnice EIA však toto ustanovení může v případě jeho nedostatečného provedení ve Vlámském regionu sloužit jako právní základ napadeného rozsudku namísto jeho nesprávného odůvodnění, v důsledku čehož by první části důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelek nemohlo být vyhověno, pokud by se mělo za to, že tomu tak je.

- 11 Odpověď na otázku, zda byl článek 9a směrnice EIA proveden dostatečně, závisí na dosahu tohoto ustanovení. Vystává zejména otázka, zda musí být „náležité oddělení“ uvedené v tomto ustanovení vyžadováno, i pokud jde o posouzení, zda záměry, u kterých musí být provedeno ověření nutnosti provést EIA a na které se vztahuje čl. 4 odst. 2 směrnice EIA, podléhají povinnosti vypracovat dokumentaci EIA.

Z tohoto důvodu je Soudnímu dvoru Evropské unie třeba předložit předběžnou otázku.

USNESENÍ

1. Věci [omissis] se spojují ke společnému řízení.
2. Soudnímu dvoru Evropské unie se předkládá následující předběžná otázka:

„Musí být článek 9a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, který byl do této směrnice vložen směrnicí 2014/52/EU ze dne 16. dubna 2014, vykládán v tom smyslu, že v případech, kdy je příslušný orgán současně oznamovatelem, je třeba pravidlo o náležitém oddělení funkcí, u nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů, u orgánů vykonávajících povinnosti podle této směrnice použít i na posouzení otázky, zda záměry, které jsou uvedeny v čl. 4 odst. 2 uvedené směrnice, podléhají posouzení stanovenému v jejich člancích 5 až 10?“

3. [*omissis*] [závěrečné procesní formulace a podpisy soudců]

PRACOVNÍ DOKUMENT